

Vijftiende dag

De Ware Godsvrucht: 126-133

Een volmaakte hernieuwing van de doopbeloften

Zoals we eerder hebben gezien bevestigt de heilige Louis dat deze vorm van toewijding heel goed kan worden gedefinieerd als een volmaakte hernieuwing van de beloften van de heilige doop. In de doop heeft elke Christen daadwerkelijk met zijn eigen mond of door de peetvader en de peetmoeder plechtig afstand gedaan van Satan, van zijn verleidingen en van zijn werken, en gekozen voor Jezus Christus als soevereine Heer om van Hem afhankelijk te zijn als dienaar van liefde.

Dit alles gebeurt ook in deze toewijding: men onttrekt zich aan de duivel, de wereld, de zonde en aan zichzelf en geeft zich geheel aan Jezus Christus door de handen van Maria. Maar hier gebeurt meer dan bij de doop. Want terwijl bij de doop normaal gesproken wordt door een ander, door de mond van de peetvader en van de peetmoeder, en aan Jezus Christus wordt gegeven door een gemachtigde, wordt deze toewijding geheel persoonlijk en vrijwillig gedaan. En waar we ons bij de doop niet aan Jezus Christus geven door de handen van Maria en haar niet al onze goede daden toekennen, geven we ons in deze toewijding juist expliciet door de handen van Maria aan onze Heer en wordt door haar de waarde van al onze daden toegewijd aan Hem.

De heilige Thomas schrijft dat bij de doop een gelofte wordt gedaan om de duivel en zijn ijdelheden te verloochenen. Maar in werkelijkheid blijven er helaas maar weinigen trouw aan die beloften, omdat ze de toezeggingen die bij de heilige doop zijn gedaan vergeten. Veel concilies hebben zich uitgesproken over dit probleem, in het bijzonder het Concilie van Trente, waar het werd beschouwd als de hoofdoorzaak van zoveel verdorvenheid in de gewoonten, vergeetachtigheid en onwetendheid waarin Christenen leven als het op de doopbeloften aankomt. Zij vonden geen betere manier om dergelijk kwaad op te lossen dan om Christenen ertoe aan te zetten de geloften en toezeggingen van de heilige doop te hernieuwen en hen eraan te herinneren dat zij door dit sacrament werden toegewijd aan Jezus Christus, als dienaren van deze Verlosser en Heer.

Nu het concilie en de vaders van de Kerk het belang van de vernieuwing van de doopbeloften hebben benadrukt is het meer dan logisch dat deze hernieuwing volmaakt wordt vervuld, met een totale toewijding aan onze Heer door zijn heilige Moeder. We zeggen op volmaakte wijze, want om onszelf aan Jezus toe te wijden gebruiken we de voortreffelijkste van alle wegen: de gezegende Maagd.

Reactie op enkele bezwaren

De heilige Louis de Montfort eindigt dit hoofdstuk met een antwoord op enkele bezwaren die tegen deze toewijding zouden kunnen worden ingebracht.

- a. Als iemand het bezwaar maakt dat deze vorm van toewijding nieuw is antwoordt hij dat dit zeker niet zo is: concilies, kerkvaders en verschillende oude en moderne schrijvers hebben immers over deze vorm van toewijding aan Jezus Christus of over de vernieuwing van de beloften van de doop

gesproken. En als iemand zegt dat deze devotie onbelangrijk is, moet het antwoord zijn dat ze juist van groot belang is omdat de belangrijkste bron van alle ordeloosheid van Christenen voortkomt uit vergeetachtigheid of ongeïnteresseerdheid ten aanzien van deze toewijding.

- b. Zou iemand kunnen zeggen dat deze toewijding het ons onmogelijk maakt om de zielen van onze familieleden, vrienden en weldoeners te helpen, omdat het ons de waarde van al onze goede werken, gebeden, verstervingen en aalmoezen aan de Heer doet afstaan, door de handen van de gezegende Maagd? Daarop antwoordt de heilige Louis: "Het is niet aannemelijk dat onze vrienden, familieleden en weldoeners worden benadeeld omdat we onszelf onvoorwaardelijk overgeven en toewijden ten dienste van de Heer en Zijn gezegende moeder". Deze gedachte zou een belediging zijn voor de macht en de goedheid van Jezus en Maria, die beter weten hoe onze familieleden, vrienden en weldoeners te ondersteunen dan wijzelf. Deze toewijding verbiedt ons niet om te bidden voor anderen, levenden of overledenen, hoewel de uitvoering van onze werken uiteraard afhangt van de wil van de heilige Maagd. Integendeel, het zal ons er toe brengen met nog meer vertrouwen te bidden. Het is zoals de rijke die al zijn bezittingen had afgestaan aan een machtige vorst om hem meer te eren, en die hem vervolgens met meer vertrouwen vraagt om een vriend te helpen die daarom vraagt. Tot slot moet worden gezegd: **"Onze Heer en de heilige Maagd zullen zich nooit laten overtreffen in erkentelijkheid"**.
- c. Er zijn ook mensen die vrezen dat zij door al hun verdiensten aan de Maagd te schenken, zodat zij deze kan gebruiken zoals ze wil, lange tijd in het vagevuur zullen moeten lijden. De heilige Louis antwoordt dat dit bezwaar voortkomt uit eigenliefde en onwetendheid met betrekking tot de vrijgevigheid van God en Maria, omdat het onmogelijk is voor een vrijgevigie ziel, die zichzelf zonder enig voorbehoud aan God geeft, door God te worden gestraft. Sterker nog, voor deze ziel zullen Jezus en Maria zeer genereus zijn in deze wereld en in de andere.

Oefeningen ter voorbereiding

- 1) Plaats jezelf in de aanwezigheid van God.
- 2) Vraag om de genade van een grote zelfkennis; "Dat ik mijzelf ken, Heer".
- 3) Lezen. God kijkt altijd naar ons, zelfs als we zondigen (Uit de heilige Alfonso Maria de' Liguori, *De weg tot gezondheid*).

Als iemand iets slechts wil doen probeert hij zich te verbergen, zodat zijn kwaad niet wordt ontdekt, en wanneer zijn zonde wordt ontdekt voelt hij zich zeer beschaamd. Een zonde is als God slaan, als spugen in Zijn gezicht. Wie zou diezelfde arrogantie hebben om wetten in het bijzijn van een vorst te overtreden? Maar de zondaar weet dat God hem ziet, en desondanks stopt hij niet met zondigen voor zijn God, en maakt Hem een getuige van zijn zonde.

Dit is de reden dat het leven van onze Verlosser zo bitter en pijnlijk was, omdat Hij, onze geliefde Verlosser, steeds onze zonden voor Zijn ogen moest zien. Dit is de reden dat Hij bloed zweette en de

ondraaglijke pijn van de dood voelde, in het bijzonder in de hof van Getsemane, en dat Hij verklaarde dat Zijn verdriet zo groot was dat het voldoende was om Hem het leven te nemen: *“Tristis est anima mea usque ad mortem”*; *“Ik ben bedroefd tot stervens toe (Mc. 14, 34)”*. Wat kwelde Hem zo en deed Hem bloed zweten, naast de aanblik van onze zonden?

Ach, mijn lieve Heiland, hier is de dwaas die Uw heilige voorschriften in Uw aangezicht heeft veracht. Daarom ben ik de verloren zondaar die de hel verdient; maar U bent mijn Redder die is gekomen om de zonden weg te nemen en de verlorenen te redden.

Maria, mijn hoop, vergeef mij.

Litanie van de Heilige Geest, pagina (...)